మన కథ నిజం కాదా!

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

సుబ్బూ బైక్ దిగి ఆ ఎపార్టుమెంట్సు కేసి అనుమానంగా చూశాడు. తల్లి చెప్పిన ఎడ్రస్ కరెక్టే. ఎపార్టుమెంట్సు పేరు కూడా అదే. నిజానికి సుబ్బూకి ఆ ప్రదేశం తెలియనిదేమీకాదు.

ఎన్నోసార్లు స్నేహితుల కోసం ఆ ప్రాంతానికి వచ్చినవాడే కానీ తమలాంటి మధ్యతరగతి మనుషులుండే ప్రాంతం కాదది.

ఉల్లిపాయకి, పచ్చిమిరపకాయకి కార్లు వేసుకుని జూబ్లీ హిల్స్ కూడలికి పరిగెత్తాలి.

రోడ్డుమీద కార్లు తప్ప నడిచే మనుషులు కనపడరు.

తన స్నేహితుడు వరుణ్ తల్లి ఎప్పుడూ అదే వాపోతుండేది. "మీకేం మీరందరూ కార్లేసుకుని, బైక్ లేసుకుని బయటపడిపోతారు. మేం ప్రొద్దుట్నుండి రాత్రివరకు ఇక్కడ దిక్కులేకుండా బిక్కుబిక్కుమంటూ ఒక్కళ్ళం పడుండాలి. బడాయికి లంకంత కొంపకట్టి ఇక్కడ తెచ్చి పడేసారు. ఇక్కడ పనిమనుషులు దొరకరు. ఇంట్లో వాచ్‌మన్‌ని పెట్టుకుంటే వుండలేమని వెళ్ళిపోతున్నారు" అనేదావిడ.

సుబ్బూని చూసి వాచ్‌మన్ దగ్గరగా వచ్చాడు.

సుబ్బూ చెప్పింది విని కొత్తగా నిన్ననే వచ్చారు. అంటూ లిఫ్ట్‌లో తీసుకెళ్ళాడు.

సుబ్బూ లోపలికెళ్ళి ఆ యిల్లు తమది కాదేమోనని బయటకి రాబోతుంటే సుజాత కొడుకుని చూసి "సుబ్బూ!" అంది సంతోషంగా.

సుబ్బూ తల్లివైపు చూసి "ఇదంతా ఏంటమ్మా, ఈ టేబుల్స్ కుర్చీలు? ఇది మన యిల్లేనామ్మా?" అనడిగాడు సంశయంగా.

"మనదేరా!" అంటూ నవ్వి చెయ్యిపట్టుకుని తనగదిలోకి తీసుకెళ్ళింది లాలనగా.

సుబ్బూ అయిష్టంగానే ఆమెతో నడిచాడు.

ఆ గది కూడా తమగదిలా లేదు.

ఫర్నీచర్ అంతా మారిపోయింది.

"ఎందుకిక్కడ కొచ్చారు? ఫర్నీచర్ కూడా మార్చేసారు. ఇంత డబ్బెక్కడిది?" అనడిగాడు అసహనంగా.

"ష్! అమ్మమ్మ వింటుంది. ఇదంతా అమ్మమ్మదే లేకపోతే ఎవరిస్తారు. అమ్మమ్మ పెద్ద ప్లాన్‌తో వచ్చింది. వేదవతిగారని... మన పక్క ఎపార్టుమెంటే. ఆవిడ చాలా హెల్ప్ చేసారు" అంది గర్వంగా.

సుబ్బూ అర్ధంకానట్లుగా చూశాడు.

"అసలిదంతా ఎందుకు? ఇక్కడ రెండు కార్లు లేకపోతే బ్రతకలేరు. ఏవీ దొరకవిక్కడ"

"రేపో ఎల్లుండో మన కారూ వస్తుంది" అంది సుజాత నవ్వుతూ.

"మరి. హాలంతా ఆ టేబుల్స్, కుర్చీలు ఏంటి?"

"ముందు టిఫిన్ తిను. తర్వాత అన్నీ అర్ధమవుతాయి" అంటూ డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గరకి తీసుకెళ్ళింది చెయ్యిపట్టుకుని సుజాత.

నిజానికి సుజాతకి లోలోపల భయంగానే వుంది. సుబ్బా ఎక్కడ కోపంతో తిరిగి వెళ్ళిపోతాడోనని.

సుబ్బా అయిష్టంగానే టిఫిన్ తింటూ చుట్టూ పరిశీలిస్తున్నాడు. డైనింగ్ టేబుల్ కొత్తది. గోడలకి తంజావూర్ పెయింటింగ్, షో కేసులో ఖరీదయిన క్రోకరి. హాల్లో ఖరీదయిన బొమ్మలు. చాలా వుక్కిరి బిక్కిరిగా వూపిరాడనట్లుందతనికి.

ఇంతలో నైటీతో "హలో హీరోగారూ.. ఇల్లు కనిపించిందా?" అంటూ వచ్చి ఎదురు కుర్చీలో కూర్చుంది మీనాక్షి.

ఆమెను చూస్తూనే వెగటుగా వుంటుంది సుబ్బాకి.

పెద్ద వయసు, వరుసకి అమ్మమ్మ – అందుకే ఏమీ అనలేక తన కోపాన్ని తనలో వీలయినంతగా దాచుకుని భరిస్తుంటాడు.

సుబ్బా జవాబు చెప్పకుండా చెయ్యికడుక్కుని తల్లివైపు చూస్తూ "నాకేమన్నా ఒక గది వుందా?" అనడిగాడు.

"అయ్యో, నీకు రూమ్ లేకపోవడమేంటిరా..రా" అంటూ అతని గదిలోకి తీసుకెళ్ళింది.

సుబ్బా స్నానం చేసి డ్రెస్ మార్చుకుని కాలేజీకి వెళ్ళిపోయాడు.

"ఏమీ అడగలేదా నీ కొడుకు?" అంది మీనాక్షి టీ తాగుతూ.

"అడిగాడు. ఏదో చెప్పాను" అంది సుజాత.

"చూసి థ్రిల్ అయిపోయుంటాడు. ఇలాంటి చోట వుండడం స్టేటస్ సింబల్ కదా!" అంది మీనాక్షి గర్వంగా.

"అదేం లేదమమ్మీ. వాడి మొహంలో సంతోషం ఏమీ కనపడలేదు. ఇంకా మనం కార్డ్స్ క్లబ్బు పెట్టామని తెలిస్తే ఎంత హంగామా చేస్తాడోనని భయంగా వుంది. "

"సింగినాదం. చేసి వాడేం చేస్తాడు. కాదూ కూడదంటే బాబు దగ్గరకిపోతాడు" అంది మీనాక్షి నిర్లక్ష్యంగా.

తల్లంటే ఎంత యిష్టం, భయం వున్నా ఒక్కోసారి సుజాతకి ఆవిణ్ణి చూస్తే భయంగానే వుంటుంది. ఈమెలో స్త్రీ తాలూకు ప్రేమ, దయ, జాలి, తన పిల్లల పట్ల ప్రత్యేక అభిమానంలాంటి జీవపదార్థాలేవీ లేవా? అని భయం కూడా వేస్తుంది.

"అదేంటి మమ్మీ. వాడు లేకపోతే నేను బ్రతగ్గలనా?" అంది బాధగా.

"ఆ గొప్పగా కనిపెంచావులే" అంటూ కుర్చీని ఒక తన్ను తన్ని లేచెళ్ళింది మీనాక్షి.

ఆ మాటకే సుజాత కళ్ళలో నీళ్ళు సుళ్ళు తిరిగి చెంపలమీదుగా కారిపోయాయి.

మరో గంటలో యింట్లో సందడి ప్రారంభమైంది. పేకాట రాణులు రావడం మొదలయ్యింది.

మీనాక్షి మొదటిరోజే అంతమంది వస్తారనుకోలేదు.

వేదవతి వచ్చి నేనంటే "ఏమనుకున్నావ్? నిన్నంతా ఫోనులో అందరికీ పబ్లిసిటీ ఇస్తూనే వున్నాను" అంది గర్వంగా.

మీనూ ఆమె చేతులూపి హగ్ చేసుకుంది.

"సరి సర్లే. ముందు వాళ్ళందరి సంగతీ చూడు. రమాకన్నా నీ ఏర్పాట్లు బాగుండాలి" అంది.

మీనాక్షి తలూపి ఆ సందట్లో పడింది.

సుబ్బు కాలేజీ అయిపోయాక అటూ యిటూ గమ్యం లేనట్లుగా తిరిగి మళ్ళీ తండ్రి దగ్గరకెళ్ళాడు.

"రా నాన్నా! ఏంటి సంగతులు? ఇల్లెందుకు మారారు?" అనడిగాడు ఆప్యాయంగా.

మొదటిసారిగా తండ్రిమీద కొంత కోపం వచ్చింది సుబ్బాకి. ఆయన తన బాధ్యతలు వదిలేసి దూరంగా కూర్చుంటే తను వార్తలు మోసే వార్తాహరుడా! కష్టమైనా, నష్టమైనా కట్టుకున్నందుకు యింట్లో వుండి ఇల్లు చక్కబెట్టుకోవాలి కదా!

"ఏంటాలోచిస్తున్నావ్?"

సుబ్బు తల విదిలించుకుని "ఏంలేదు. ఏం లేదు" అన్నాడు.

"లేదురా ఏదో ఆలోచిస్తున్నావు. ఎవరో చుట్టంలా ఇలా అడుగుతున్నాడేంటీ అనుకుంటున్నావు కదూ" అన్నారాయన సూటిగా కొడుకు వైపు చూస్తూ.

సుబ్బూ జవాబు చెప్పకుండా తలదించుకున్నాడు.

కాసేపు యిద్దరి మధ్యా కొంతసేపు మౌనం రాజ్యమేలింది.

ఏదో చెప్పబోతున్నట్లుగా ఆయన చిన్నగా దగ్గి "నువ్వు పెద్దవాడివయ్యావు. నీకన్నీ తెలియడం మంచిదే కానీ ఎవరైనా చెప్పడం వేరు. తండ్రే చెప్పాల్సిరావడం వేరు. మీ అమ్మ ఆరోగ్యం మంచిదికాదు. హార్టు పేషెంటు. ఆపరేషన్ జరిగింది కానీ డాక్టర్లు ఆమె గుండె చాలా బలహీనమని ఆమెకు వివాహం చెయ్యొద్దని చెప్పారట. కానీ మీ అమ్మమ్మ తన తర్వాత ఆమెని ఎవరు చూస్తారనే బెంగతో సంబంధాల కోసం వెదకడం మొదలెట్టింది. నేను తరచు రామక్రిష్ణా మఠానికి వెళ్ళి అక్కడ ప్రసంగాలు వినేవాణ్ణి. అక్కడ మీ తాతగారు పరిచయమయ్యారు. అక్కడ ప్రసంగాలనంతరం నేను చాలాసేపు కదలకుండా అక్కడే కూర్చునేవాడిని. నాకు తల్లిదండ్రులు లేరు. ఆస్తిలేదు. ఎవరో బంధువుల దయతో, కొంత పనులు చేస్తూ చదువుకున్నాను. ఉద్యోగం వచ్చాక నేను నా వయసువారిలా సరదాలతో, వినోదాలతో కాలక్షేపం చేయలేదు. తల్లిదండ్రులు లేకపోతే దేవుడు కూడా లేనట్లే. ఆ ప్రేమ, ఆదరణ, త్యాగం మరెవ్వరూ చెయ్యలేరు. చెయ్యరు. పేగుబంధం అలాంటిది. అందుకే నేను నా తోటి వయసు వారితో కలవలేకపోయేవాడిని. వాళ్ళ ఆనందం, నాకు చాలా కృతకంగా కనిపించేది. అందుకే ఎక్కువ ప్రకృతితో మమేకమవుతూ ఒంటరిగా కాలక్షేపం చేసేవాడిని.

మీ తాతగారు ఒకరోజు నా దగ్గరగా వచ్చి కూర్చుని మాట కలిపి నా వివరాలడిగారు. నేను అన్నీ నిజాలే చెప్పాను. ఆయన కొన్ని రోజులు నాతో స్నేహం చేసాక తన మనసులో మాట బయట పెట్టారు.

"అమ్మాయి పరిస్థితి ఇది. చిన్న పనికే అలిసిపోతుంది. మానసికంగా శారీరకంగా ఏ మాత్రం శ్రమపెట్టకూడదు. నిజానికి పెళ్ళి చేయకూడదు. కానీ మా తర్వాత ఎవరామెను చూస్తారు అనే బెంగ మాది. ఏ ఫలితమూ ఆశించకుండా ఆమెకు తోడుగా వుండేవారుంటారా?" అని ఆయన తన దిగులుని ప్రదర్శించారు.

నేను మౌనంగా విని ఇంటికొచ్చేసాను.

ఆ రాత్రి మాత్రం ఆయన మాటలు, అన్యాపదేశంగా చేసిన వేడుకోలు నా మనసు మీద చాలా ప్రభావాన్ని చూపాయి.

అందరూ ఆదర్శాలు చెబుతారు. ఎవరైనా ఆచరిస్తే 'గ్రేట్, వావ్' అంటూ అభినందిస్తారు. కానీ తాము చిన్న త్యాగం చెయ్యడానికి ముందుకురారు. చేసిన వారిలోని లోపాల్ని వెదకడానికి ప్రయత్నిస్తారు. మనుషుల్ని ఎవరూ తృప్తిపరచలేరు. అది లోక రీతి. ఆ అమ్మాయికి ఒక తోడు, ఇవ్వగల్గాలి. ఒక మంచి సహచరుడిగా నిలబడాలి. అదీ భర్త పేరుతో ఇక్కడ హక్కులుండవు - కేవలం బాధ్యతలు మాత్రమే. ఒక వారం నేను మఠానికి వెళ్ళలేదు. బాగా ఆలోచించాను. ఏదో ఆవేశంగా నిర్ణయం తీసుకోవడం కాదు. చివరిదాకా నిలబడాలి. దేవుడు నాకేమిచ్చాడు? తల్లిదండ్రుల్ని లాగేసుకున్నాడు. ఏ మురిపెమూ ముద్దూ తెలియకుండా ఎవరెవరో పంచన ఛీత్కారాలు పొందుతూ బ్రతికాను. నేను యింటికి రాలేదని ఎదురు చూసేవారు గాని తిన్నానో లేదో అడిగేవారు గానీ లేరు. ఇప్పుడు నేనే ఒకరికి ఆ ఆప్యాయతని, అనురాగాన్ని పంచితే ఎంత బాగుంటుంది? అలా అనుకోగానే ఒక నిశ్చింత వచ్చేసింది. చాలా సంతోషం కూడా వేసింది. మర్నాడు రెట్టింపు సంతోషంతో మఠానికి వెళ్ళాను. మీ తాతగారు కనపడ్డారు. ఇద్దరం స్వామిజీ ప్రసంగమయ్యాక మేము ఎప్పుడూ కూర్చునే చోటికి వెళ్ళి కూర్చున్నాం.

ఆయన నా మొహంలోకి చూస్తూ కూర్చున్నారు.

నాకు కూడా ఒక సందేహం.

ఆయనగాని యధాలాపంగ చెప్పివుంటే నా పరిస్థితి ఏమిటి? నా ఆలోచనలకి అంతరాయం కలిగిస్తూ ఆయన అడిగారు.

"ఏంటి బాబూ ఆలోచిస్తున్నావ్? ఏదైనా సమస్యా?"

"ఏం లేదు. మీరు చెప్పిన విషయాలు నాకు చాలా బాధ కలిగించాయి. మీ అమ్మాయికి ఎలాంటి వరుడు కావలనుకుంటున్నారు?" అనడిగాను చిన్నగా.

వెంటనే ఆయన మొహంలో ఉత్సాహం చోటు చేసుకుంది.

"ఒక మంచివాడు త్యాగబుద్ధి ఓర్పుకలవాడు కావాలి. అసలలాంటి వాడుంటాడా? నాది ఆత్యాశ బాబూ!" అన్నారాయన విచారంగా.

"ఉంటే..?"

నా ప్రశ్నకి ఆయన చాలా ఆశ్చర్యంగా నా వైపు చూశారు.

"ఉంటే కళ్ళకద్దుకుని కన్యాదానం చేస్తాను" అన్నారాయన తడుముకోకుండా.

"నేనే మీ అమ్మాయిని చేసుకుందామనుకుంటున్నాను. కానీ నాకు 'నా' అన్నవారెవరూ లేరు. ఆస్తికూడా లేదు. వున్న చిన్నపాటి చిరువుద్యోగమే. ఆలోచించుకోండి" అన్నాను మెల్లిగా.

ఆయన మొహం కళకళలాడింది. వెంటనే నా చేతులు పట్టుకున్నారు.

"అంతకన్నానా బాబూ. మాకేం డబ్బూ దస్కాలు వద్దు. అమ్మాయిని స్నేహితురాలిగా చూసుకుంటే చాలు. రేపొకసారి యింటికి రా. అమ్మాయిని చూడొచ్చు" అన్నారు.

"అలాంటి ఫార్మాలిటీస్ నాకేం లేవు. మీ అమ్మాయిని చూడాలనుకుంటే మాత్రం వస్తాను" అన్నాను నవ్వుతూ.

"అయ్యో రామ! దానికంత కూడానా. మా ఆడదుంది చూశారా! అది కొంచెం గడుసు. అతి తెలివి. దానికోసం మాత్రమే" అన్నారాయన.

ఆ మర్నాడు సాయంత్రం వెళ్ళాను.

"మీ అమ్మ చాలా అమాయకం. రూపురేఖలూ బాగానే వున్నాయి. కానీ మీ అమ్మమ్మ మాత్రం యక్షప్రశ్నలు వేసింది. మీ తాతగారు ముందే చెప్పారు కాబట్టి నేను సాధ్యమైనంత ఓపికగా జవాబులు చెప్పాను."

పెళ్ళి జరిగిపోయింది.

కొన్నిరోజులు నేను మీ అమ్మా విడిగా హాయిగానే వున్నాం. పిల్లని వదిలి వుండలేనని మీ అమ్మమ్మ ముందు వచ్చేసింది. ఆ తర్వాత మీ తాతగారు. వాళ్ళు వచ్చినందుకు నాకేం బాధలేదు. కానీ మీ అమ్మమ్మ పెత్తనం భరించలేకపోయాను. ఇక మీ అమ్మ సరేసరి. తల్లిమాట జవదాటదు. ఆమె ప్రపంచమంతా అమ్మే. అందుకు నేనేం తప్పుపట్టను. మీ అమ్మమ్మ విపరీత ధోరణులతో ఏదో వ్యాపారం పెట్టించి, నన్ను ఉద్యోగం మాన్పించింది. అన్నీ నష్టాలే. ఆమెకి సిటీ లైఫ్ మీద మోజు. చివరికి మీ తాతగారు విసిగి, పేచీపడి ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయారు. నేను ఇచ్చిన మాటకి కట్టుబడి అలా వుండిపోయాను. కానీ ఇప్పుడు మీ అమ్మ స్వభావం చూసి నాకు విరక్తి వచ్చేసింది" అంటూ ఆగి సుబ్బూ వైపు చూశారు.

మౌనంగా తండ్రి వైపు చూస్తు వింటున్నాడు సుబ్బూ. అకస్మాత్తుగా ఆయన కళ్ళెర్రబడ్డాయి. అందులో వేడి కన్నీరు లీలగా మెరిసి ఆవిరయ్యింది.

"నిజానికి నా సాహచర్యపు విలువేముంది? ఆమెకూ నాకూ ఏ సంబంధమున్నది గనుక"

సుబ్బూ ఒకసారి తెల్లబోయినట్లుగా చూశాడు తండ్రివైపు. ఆయన సుబ్బూ మనసు గ్రహించినట్లుగా సర్దుకున్నారు.

"నువ్వొక్కడివే మా మధ్య వారధి. అంతకుమించేం లేదు. నీవు ప్రయోజకుడయితే చాలు. అందుకే ఓపిక పట్టమంటున్నా సుబ్బూ! అంతే" అన్నారాయన ముగింపుగా.

ఏమిటో అర్థమయీ అర్థంకానట్లుగా వున్నాయి అతని మాటలు సుబ్బూకి.

"సరే రా, భోం చేద్దాం. నువ్వింటికి వెళ్ళి ఎలాగూ తినవ్" అంటూ సుబ్బూని భోజనానికి తీసుకెళ్ళారు ఆయన.

సుబ్బూ ఆయనతో భోంచేసి తిరిగి వస్తుండగా చిక్కడిపల్లి కల్వర్టు మీద ఒంటరిగా కూర్చున్న సూర్య కనిపించాడు.

సూర్య సుబ్బు క్లాస్మేట్ మంచి స్నేహితుడు.

సుబ్బూ అతన్ని చూసి బైక్కి బ్రేక్ వేసి ఆగి "ఏంరా ఇక్కడ కూర్చున్నావ్?" అనడిగాడు.

బదులుగా సూర్య కళ్ళెత్తి సుబ్బూవైపు చూశాడు.

అతని కళ్ళు బాగా ఏడ్చినట్లు ఎర్రబడివున్నాయి. మొహం వాచివుంది. షర్టు చిరిగివుంది.

సుబ్బూ సూర్యని అలా చూసి తల్లడిల్లిపోయాడు.

చప్పున బైక్ దిగి "ఏమయింది? అలావున్నావ్?" అనడిగాడు సూర్య భుజమ్మీద చెయ్యేసి.

బదులుగా సూర్య వెక్కెక్కి ఏడ్చేసాడు.

సుబ్బూ అతన్ని వూరుకోబెట్టి పక్కనే వున్న షాపులో కోక్ తీసుకుని తాగించి "ఏంరా, ఏమయింది? నాతో చెప్పకూడదా" అన్నాడు.

కాసేపయ్యాక కళ్ళు తుడుచుకుని చెప్పాడు సూర్య" నిన్న ఇంట్లో చెప్పకుండా సినిమాకి వెళ్ళాను. తీరా ఇంటికెళ్ళాక మా నాన్న ఉగ్రరూపం దాల్చి ఇష్టం వచ్చినట్లు కొట్టి ఇంట్లోంచి బయటకి తోసేసాడు" అన్నాడు సూర్య దుఃఖాన్ని దిగమింగుతూ.

సుబ్బూ తెల్లబోయాడామాట విని.

"ఏంటీ సినిమాకి వెళ్ళినందుకు కొట్టడమా? చాలా వింతగా వుందే?" అన్నాడు ఆశ్చర్యపోతూ.

సూర్య తలదించుకున్నాడు.

"అందుకే చెప్పను. మా నాన్నొక రాక్షసుడు. క్రమశిక్షణ పేరుతో పిల్లల్ని హింసిస్తాడు. ఒకసారి మా అక్క సరదాగా హెయిర్స్టయిల్ చేసుకుంటే జుట్టు కత్తిరించేసాడు. ఇంట్లో వున్నాడంటే నరకమే. తరచూ కేంప్లు వుంటాయి. అందుకే బతికిపోతాం. నిన్న కేంప్లో వున్నాడని వెళ్ళాను. సడెన్గా వచ్చేసాడు" అన్నాడు.

"సరే.. మా యింటికిరా. తర్వాత కొంచెం ఆయన శాంతించాక యింటికి వెళ్ళొచ్చు."

"వద్దురా"

"మరిక్కడే పేవ్మెంటు మీద గతిలేనట్లుగా కూర్చుంటావా? ఇంకెందుకురా స్నేహితులు. పద పద" అంటూ బలవంతంగా సూర్యని లేపి తీసుకెళ్ళాడు సుబ్బూ.

తలుపు తీసి సుజాత "ఇప్పుడా ఇంటికి రావడం?" అంటూ సూర్యవైపు చూసింది.

"నా ఫ్రెండ్" అన్నాడు సుబ్బూ ముక్తసరిగా.

సూర్య సుబ్బూ బలవంతం మీద స్నానం చేసి సుబ్బూ యిచ్చిన బట్టలు వేసుకున్నాడు. సుజాత ఇద్దరికీ వడ్డించింది. సూర్య సుబ్బూ దగ్గరే పడుకున్నాడు.

అతనసలు నిద్రపోలేదని గమనిస్తూనే వున్నాడు సుబ్బూ.

సుబ్బూ ఏదో ఒకటి మాట్లాడి ధైర్యం చెబుతునే వున్నాడు.

"ఇంకెన్నాళ్ళురా! రెండేళ్ళు ఓపిక పడితే చదువయిపోతుంది. నువ్వు బాగా చదువుతావు. కేంపస్ సెలక్షన్ వస్తే ఈ ఊబిలోంచి బయటపడిపోతావు. అందరి యిళ్ళలోను ఏదో ఒక బాధ వుంటుందిరా"

ఇద్దరూ అలా ఏదో ఒకటి మాట్లాడుకుంటూ నిద్రలోకి జారుకున్నారు. తెల్లవారి టిఫిన్ తినడానికి డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గిర కొచ్చిన యిద్దర్నీ మార్చి మార్చి చూసింది మీనాక్షి.

"ఈ అబ్బాయెవరు?"

"నా క్లాస్‌మేట్"

"ఓహో! తా దూర కంత లేదుగానీ మెడకో డోలు. ఇలా అడ్డమైన వాళ్ళని యిళ్ళకి తేవడం ఎప్పుడు మొదలెట్టావు. ఇదేం సత్రం కాదు. ఎవరంటే వాళ్ళు రావడానికి"

అంతే.

సూర్య గబుక్కున చెయ్యి కడుక్కుని సుబ్బూ పిలుస్తున్న వినిపించుకోకుండా సరున వెళ్ళిపోయాడు. సుబ్బూ గబగబా లిఫ్టులో క్రిందకి వెళ్ళిచూశాడు కానీ సూర్య ఎక్కడా కనిపించలేదు.

"ఆ అబ్బాయిప్పుడే ఆటోలో వెళ్ళిపోయాడు సార్" అంటూ వాచ్‌మన్ చెప్పడంతో సుబ్బూ కోపంతో పైకెళ్ళి డైనింగ్ టేబుల్ మీద క్లాత్ సరున లాగేసాడు.

వెంటనే దానిమీద క్రోకరీ అంతా పెద్ద శబ్దం చేస్తూ క్రిందపడి పగిలిపోయాయి. ఆ శబ్దానికి గబగబా గదుల్లోంచి సుజాత, మీనాక్షి బయటకి పరిగెత్తుకొచ్చారు.

"సుబ్బూ, సుబ్బూ! ఆగాగు. ఏంటా దౌర్జన్యం" అని తల్లి మొత్తుకుంటున్నా సుబ్బూ ఆగలేదు. వరసగా షోకేస్‌లోని గాజు సామానంతా క్రిందపడేసి విరగ్గొట్టేసాడు. కుర్చీలు పడదోసాడు."

ఆ వెంటనే బైక్ వేసుకుని అగమ్యంగా సూర్యని వెదుక్కుంటూ రోడ్లమీద తిరుగుతూ టాంక్ బండ్ మీదకొచ్చాడు. అక్కడ గుమికూడి సాగర్‌లోకి తొంగిచూస్తున్న జనాన్ని చూసి అతని మనసు కీడుని శంకించింది.

"దేవుడా, అలా జరగకూడదు" అనుకుంటూ తొంగిచూశాడు. "ఎవరో పాపం చిన్నకుర్రాడే నీటిలోకి దూకేసాడు" అంటూ చెప్పుకుంటున్న జనాన్ని చూసి వణికిపోతోంది అతని మనసు.

ఈతగాళ్ళు అతని శరీరాన్ని ఒడ్డున వేసారు. అందరితోపాటు అతనూ తొంగి చూశాడు.

"సూర్య!"

నాడి చూశాడు ఎవరో జనంలోంచి వచ్చి.

"పోయాడు పాపం"

అంతే!

సుబ్బూ భోరున ఏడ్చాడు తలని రెయిలింగ్ రాడ్స్‌కి కొట్టుకుంటూ. "నేను.. నేను నిన్ను పోగొట్టుకున్నారా! నా వల్లే! నా వల్లే"

అందరూ వింతగా చూస్తుండగా పోలీసులు అతను రాసిన ఉత్తరం చూసి తండ్రిని పిలిపించారు. అతను పరుగున వచ్చి సూర్యమీద పడి ఏడవడం ప్రారంభించాడు.

"నాయనా! నేనేరా. నేనే నిన్ను చంపుకున్నాను. కానీ ఇంత శిక్షవేస్తావనుకోలేదురా. నాకే శని నెత్తినెక్కిందో? అయ్యో దేవుడా నా కొడుకుని బ్రతికించు" ఇంకా ఏదేదో అంటూ దొర్లుతున్నాడతను.

సుబ్బూ మ్రాన్పడిన మనసుతో బైక్ ఎక్కి స్టేషన్‌కి చేరుకున్నాడు. అలా చాలాసేపు ప్లాట్‌ఫామ్ మీద కూర్చుని కూర్చుని చివరకి దొరికిన రైలెక్కేసాడు అగమ్యంగా.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments